

Часътъ стана 2 и половина прѣзъ нощъта. Тенардиерица не можа вече да чака. Отиде да си легне и тя. Остана мжжъ ѝ; той зема единъ вѣстникъ да чете. Прочете го цѣлия веднажъ и погледна пжтника, — той стои замисленъ. Прочете го втори пжтъ — погледна, пакъ сжщото. Прочете го трети пжтъ отъ заглавието чакъ до послѣдния редъ съ обявленията заедно, човѣкътъ пакъ не мръдна. Найсетнѣ, като стана 3^{1/2} часа, Тенардие не можа да се стърпи. Стана, приближи се къмъ човѣка ѝ много учтиво го попита, не желае ли да си отпочине. Той не каза „да спи“, защото тѣзи думи му се виждаха прости, а той смѣташе човѣка за богатъ и тъкмѣше хубаво да го оскуби. Тѣзи, които Тенардие канѣше „да спатъ“ въ по-проститѣ стаи, плащаха единъ левъ, а отъ онѣзи, които завеждаше въ по-добри стаи „да си почиватъ“ той земаше по 20 лева на вечеръ.

Човѣкътъ стана и поиска да иде въ стаята за спане.

(Слѣдва).

